

Pauliina ja Paavo

Teksti: Pauliina ja Paavo • Kuvat: Häävieraat

Olimme menneet kihloihin kesällä ja joulun tietämällä päätimme häöpäiväksi tulevan kesän elokuun 4. päivän. Moni häihin liittyvä asia oli selvää jo heti alusta alkaen (ainakin morsiamelle). Hääkirkkomme olisi kotikuntani Humppilan kaunis pieni kivikirkko ja hääpaikkamme kotini naapurissa sijaitseva juhlallinen ja kodikas Urpolan Kartano. Pienellä paikkakunnalla kaikki varaukset onnistuttiin saamaan juuri haluamallemme päivälle ja kellonlyömälle, vaikka olimme liikkeellä vain puolta vuotta ennen tilaisuutta.

Häiden teemaväri oli sininen sen eri sävyissä. Kutsuihin valittiin hento vaaleansininen, kukkakoristeissa ja hääkimpussa oli ruiskukia ja muussa koristelussa tummaa ja vaalea sinistä toisiaan täydentäen. Erinäisiä askartelutalkoita pidettiin pitkin kevättalvea lähimpien ystävien sekä kotiväen voimin. Niissä saivat muotonsa mm. kutsut, nimilaput, hääkarkit, opastekyltit sekä hääparin auton koristeet. Urpolan Kartanon vaaleansininen juhlasali täydensi vielä värivalintamme.

Kanttoriksemme lupautui lapsuudenystäväni. Häämusiikin valintaan liittyi yksi itselleni ikimuistoinen hetki. Olin mieltynyt yhteen osaan Bachin Fuugaa ja tiedustelin sen sopivuutta häämarssiksi. Ystävänä ei ollut soittanut sitä aiemmin, mutta lupasi harkita asiaa. Työpuhelimeni soi sitten eräänä maaliskuisena masentavana kelirikkopäivänä ja vastatuani siihen puhelimen täydeltä alkoi tulla Bachin Fuugaa uruilla soitettuna. Istuin hiljaa ja olimme valinneet sillä hetkellä kirkosta ulosmarssikappaleemme.

Häöpuku löytyi sekin ilman suuria tuskia pienellä onnenkantamoisella. Toki olin katsellut lehdistä ja internetistä paljonkin erilaisia malleja, mutta valitsemani puku oli ensimmäinen ja viimeinen koskaan sovittamani puku. Eräässä helsinkiläisessä morsiuspukuliikkeessä oli sesonkialennusmyynti tammikuun lopulla ja ystävänä pyysi minua seurakseen kauppaan. Lähdin työpäivän jälkeen seuraneidiksi ilman odotuksia. Siellä se puku sitten odotti minua aivan kuin tilauk-

sesta. Iso päätös hirvitti ja minun piti saada nukkua yön yli. Seuraavana aamuna kävin hakemassa puvun ensi töikseni ja silloin hääsunnitelmani taisivat paljastua myös työpaikalla, kun marssin sisään valtaisan valkoisen pahvikassin kanssa suu messingillä.

Häätöhinassa kai jokaiselle sattuu ja tapahtuu kaikenlaista. Ehkä pahin meille sattunut moka tapahtui viikkoa ennen häitä. Ajelimme mieheni kanssa kohti Humppilaa palamassa kesälomareissulta. Korpilahden Nesteellä jouduimme purkamaan autoa, kun häiden muistikirja oli hukassa ja matkalla piti soittaa muutama tärkeä puhelu. Kirja löytyi ja jatkoimme matkaamme tyytyväisinä. Vasta seuraavana aamuna aloimme etsiä yhtä suurta puuttuvaa urheilukassia. Etsittiin ja etsittiin ja lopulta tuli mieleen soittaa myös Korpilahden Nesteellekin. Siellä se oli! Oli kököttänyt orpona keskellä pihaa iltahämärissä. Mieheni tunnusti vasta häiden jälkeen, että siinä kassissa oli matkannut myös huomenlahjani.

Häitä edeltävänä päivänä talkoilimme pienellä porukalla Urpolan Kartanolla. Asettelimme nimikortit ja koristelimme tanssipaviljongin. Meillä oli käytössä esimerkiksi useita kymmeniä metrejä aiemmin päivällä talkoilla tehtyä koivuköynnöstä. Ilta-aurinko paisteli tanssipaviljonkiin luoden sinne satumaisen tunnelman ja ilta jäikin meidän kaikkien mieleen elävästi. Varsinainen häätjuhla olikin kokonaan toisella tavalla tunnelmallinen. Alkuillasta satoi kaatamalla ja ukkosti, mutta onneksi myöhemmin illalla sade taukosi. Taisi minulta päästä muutama epätoivon kyynel pahimman ukkosmyrskyn aikaan.

Hääpäivämme aamu valkeni vielä poutaisena. Kaason kanssa lähdimme liikkeelle jo varhain ja hoidimme meikit ja kampaukset hyvissä ajoin ennen kello 15 alkavaa vihkimistä. Valokuvauksessa kävimme myös ennen vihkimistä. Tunnelmakuvia piti ottaa illalla kartanon puistossa, mutta valokuvaajan tulo piti perua rankkasateen vuoksi. Kirkosta pääsimme vielä vierainemme ulos kastumatta, mutta sade oli jo alkanut, kun hääväki kaarsi Urpolan Kartanon pihaan. Alkumaljat ja onnittelet piti suorittaa suunnitelmasta poiketen sisätiloissa. Onneksi sateen mahdollisuus oli otettu huomioon ja mahduimme kaikki hyvin sisätiloihin.

Vieraiksemme olimme kutsuneet vain lähimmät sukulaiset ja ystävät, mutta suuren suvun ja laajan ystäväpiirin ansioista vierasjoukkoa kertyi 180 henkilöä. Suuri vierasmäärä mahtui hyvin kartanon juhlallisiin ylä- ja alakerran huoneisiin. Kartanossa olevan keskusradion kautta kaikki kuulivat puheet ja lauluesitykset. Suurin osa ohjelmasta järjestettiin loppuillasta tanssipaviljongissa, jossa kaikki pääsivät näkemään ja osallistumaan eri ohjelmanumeroihin. Siskoni Tiina, joka toimi kaasona, ja mieheni veli Jaakko, joka oli sulhasen bestman, hoitivat juhlien juontamisen ja ohjelmanumeroiden järjestämisen ansiokkaasti. Ohjelmanumeroita ja tanssia riittikin aina myöhään yöhön saakka. Ilma oli lämmin ja pimenevää yötä valaisivat puolensataa eriväristä kynttilälyhtyä ympäri kartanon takana aukeavaa pihaa ja lampea. Elokuun illoissa on taikaa, vaikka illaksi "tilattu" täysikuu pysyttelikin pilvipeiton takana. ■